

Z historie českého stolního tenisu – 20. Díl

Medailové žně pokračují

Osmdesátá léta minulého století byla pro československý stolní tenis obdobím velmi úspěšným. Světová i evropská konkurence stále rostla, nebylo snadné na některém ze šampionátů, ale také na mezinárodních mistrovstvích vybojovat medaili. Hráčům jako byli Milan Orlovski, Josef Dvořáček, Jindřich Panský, Ilona Uhlíková nebo Marie Hrachová se to však dařilo. Co bylo stejně tak důležité byla skutečnost, že vedle nich vyrůstali další a další skvělí hráči a hráčky.

Odrazovým můstkem pro výchovu nových talentů byla dobře fungující Střediska vrcholového sportu. Prvenství v tomto směru získala TJ Vítkovice, kde v roce 1973 vzniklo první středisko v republice. Zakládajícími sporty byla atletika, volejbal, sportovní gymnastika a stolní tenis.

Základem pak byla kvalitní domácí soutěž, kterou hráli nejlepší českoslovenští hráči a hráčky té doby. Šňůru šesti titulů mužů pražské Sparty za sebou přerušili v sezoně 1978/1979 hráči Baníku Havířov, po nich se ke slovu poprvé dostal také Baník Ostrava. Mužská elita se podruhé v historii stěhovala na několik let na sever Moravy. V ženách stále kralovaly kluby z Čech, konkrétně Start Praha a Spartak BS Vlašim.

V sezoně 1979/1980 se v úvodu blýskl Milan Orlovski, když vyhrál společný kontrolní turnaj s Maďary. Ve finále porazil Klampára. Dvojice Panský – Dvořáček a Uhlíková – Hrachová naopak vyhrály čtyřhry na mezinárodním mistrovství Maďarska. Na mistrovství republiky se z titulu poprvé radoval Josef Dvořáček, který se postupně dostával do vynikající formy. V evropském žebříčku byl klasifikován jako devátý a na stejném místě skončil také na turnaji TOP 12 v Mnichově.

Jeho velké chvíle však přišly na evropském šampionátu ve švýcarském Bernu v dubnu 1980. V soutěžích družstev jsme na medaile nedosáhli, ale o to příjemnější byly výsledky v soutěžích jednotlivců. Čtyři medaile včetně té nejcennější, to byla tedy jízda. Ve smíšené čtyřhře na titul dosáhla dvojice Milan Orlovski – Ilona Uhlíková. Nechybělo přitom mnoho a vypadli by už v prvním kole. S jugoslávskou dvojicí Kováč – Batiničová prohrávali 1:2 a 8:14. V pěti setech ale nakonec dokázali vyhrát a po několika dalších vyrovnaných bitvách postoupili do finále. V něm porazili anglickou dvojici Douglas – Jarvisová.

Kousek od titulu byl také Josef Dvořáček. Ve dvouhře ničil soupeře silovou topspinovou hrou ze střední vzdálenosti a měl obrovskou smůlu, že ve finále se proti němu postavil anglický obranář John Hilton. Ten využíval různých vlastností dvou odlišných potahů, přičemž oba byly v souladu s tehdejšími pravidly černé. Náš reprezentant zkoušel všechno možné, měnil tempo hry, útočil i trpělivě bránil, jenže nebylo to nic platné. Prohrál ve třech setech a musel se spokojit se stříbrem. I to však byl pro osmadvacetiletého hráče Baníku Ostrava obrovský úspěch.

Zbylé dvě medaile na šampionátu měly barvu bronz. Ilona Uhlíková v singlu prohrála v semifinále s Valentinou Popovovou ze Sovětského svazu, Milan Orlovski společně s Gáborem Gergelym v deblu podlehl v semifinále francouzskému páru Secretin – Birocheau.

Dvořáček zakončil skvělou sezonu v srpnu vynikajícím třetím místem na Světovém poháru ITTF v Hongkongu. Před ním se umístili pouze Číňané Guo Yuehua a Li Zhenshi. Milan Orlovski skončil čtvrtý.

Muži na MS obhájili bronz

O měsíc později jel Milan Orlovski do Paříže. Obdržel mezinárodní cenu Fair Play od organizace UNESCO jako výraz jeho celoživotního čestného přístupu ke sportu.

Dvořáček se v říjnu stal mistrem Nizozemska, když ve finále porazil Orlovského. Na mistrovství Skandinávie se nejvíc dařilo smíšeným pářům Dvořáček – Šilhánová a Panský – Hrachová, které vybojovaly bronz.

Nová sezona začala dobře, z domácích titulů v singlu se radovali Milan Orlovski a Marie Hrachová, hned pětinasobné zastoupení jsme měli na turnaji TOP 12 v Maďarsku. Dvořáček obsadil čtvrté místo, Orlovski byl osmý, Uhlíková pátá, Hrachová sedmá a Šilhánová dvanáctá. Takto početné zastoupení jsme měli v historii už jen jednou, a to o rok později v Nantes.

Vrcholem bylo v pořadí už 36. mistrovství světa v Novém Sadu v dubnu 1981. Milan Orlovski v metropoli Vojvodiny v roce 1974 vybojoval titul mistra Evropy a s prázdnou neodjížděl ani tentokrát. Družstvo mužů ve složení Orlovski, Dvořáček, Panský a Vladislav Broda postoupilo do semifinále z druhého místa ve skupině. Na svém kontě mělo přitom dvě prohry s Maďarskem a Jugoslávií. Jugoslávci ovšem prohráli s Polskem a díky lepším vzájemným zápasům jsme skončili na druhém místě ve skupině. Semifinálová prohra s Čínou a ani porážka o konečné třetí místo s Japonskem nemohly nic změnit na tom, že to byl úspěch jako hrom. Ženy skončily celkově desáté.

Na šampionátu vyhráli všechny disciplíny reprezentanti Číny. Naším se do závěrečných bojů o medaile v jednotlivcích postoupit nepodařilo. Orlovski prohrál v osmifinále s Číňanem Wang Huiyanem, nikdo další se tak daleko neprobojovala.

V letních měsících jsme v Topolčanech pořádali juniorské mistrovství Evropy. Marie Hrachová na něm obhajovala titul z dvouhry juniorek, ale musela se ve finále sklonit před uměním sovětské hráčky Fliury Bulatovové. Ani zlato v mixu společně s Vladislavem Brodou neobhájili. Ve finále prohráli s německým párem Rebel – Wenzelová. Celkem mladí českoslovenští reprezentanti vybojovali osm medailí, zlatá však nebyla ani jedna. Bez zajímavostí není ani fakt, že na turnaji vybojoval svůj první ze tří juniorských titulů ve dvouhře tehdy teprve patnáctiletých švédský fenomén Jan Owe Waldner.

